

עבודת השמים

פרשת "מלות-מסעי"

וישב בחומת אנטוכיה, ומיד יצאו סנהדרין גדולה כדי להקביל פניו. ויש אומרים ששלח וקרא לסנהדרין ולצדקהו. כשבאו הסנהדרין הושיב אותם על כסאות של זהב. אמר להם רוצה אני שתסבירו לי את תורתכם. הביאו לו ספר תורה והיו הולכים ומבארים לו פרשה פרשה. וכשהגיעו לפרשת נדרים והתחילו לפרש לו הפסוק איש כי ידר נדר לה' וגו' שאל אותם מה הדין אם אדם רוצה להתחרט על הנדר או על השבועה, האם הוא יכול לחזור בו. אמרו לו אם הוא הולך אצל חכם והוא מבטלו הנדר, או השבועה. הנדר או השבועה בטלים. אמר להם בודאי אתם בטלתם את השבועה שנשבע לי צדקהו. ויש אומרים כך אמר להם נבוכדנצר השבעתי לצדקהו שלא יגלה והוא אמר שהתיר הנדר, אמר להם וכי ע"י התרה בטל הנדר. אמרו לו הן, אמר להם האם אין צריכה ההתרה להיות לפני זה שנשבע לו אמרו לו הן. פנה נבוכדנצר ואמר לסנהדרין אם כן ביצד התרתם הנדר לצדקהו שלא בפני. אז נדהמו הסנהדרין ולא ידעו מה להשיב. מיד שמטו כסאות הזהב שמתחתיהם וישבו על הארץ. והיו מה שנאמר באיכה: ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון. אח"כ לקחו בעונות את הסנהדרין וקשרו אותם בזנבי סוסיהם וגררו אותם מירושלים ועד לד. והיו שנאמר באיכה הורירו לארץ ראשון בתולת ירושלים. ואת בני צדקהו שחשו לעיניו, ואת עיני צדקהו עור ואסר אותו נבוכדנצר ונשאר במאסרו כל הימים שנבוכדנצר היה חי ומכאן אפשר לראות מה חמור עון הנדרים, שגרים למותם של שבועים הסנהדרין. וכן תראו שנדרים בגימטריא רוצח, שעל ידם אפשר להרג נפשות בני"ל. וכן בעון נדרים בגים מתים ר"ל. יהיה רצון שיצילנו השי"ת מעון זה ומשאר עוונות אמן. (מסע לזעזע)

"אלה מסעי בני ישראל..." (מסעי לזעזע) חמש במדבר בכלל הוא הפתעה: היינו סוברים כי קורות עם ישראל במדבר הם בעלי חשיבות רק בתור מעבר זמני בדרך אל מחוז החפץ בארץ ישראל. ואם כן אין בהם חשיבות בפני עצמם. אך לאורך החמש מתברר באפנים שונים כי קיימים סדרים מקיפים וגדולים של חיי עם ישראל במדבר. כלומר המדבר הוא לא רק תחנת מעבר בין מצרים לארץ ישראל, אלא הוא מחוז חפץ בפני עצמו. הקב"ה יצר מערכת מקיפה של תנאי חיים רק בשביל אותם ימים במדבר. שתי נקודות שיש של סדרי המדבר מופיעות בתחלת החמש ובסימו: בתחלת החמש טורחת התורה לפרט את כל סדרי החניה והמסע של ישראל במדבר: מפקד השבטים ודגלי המדבר. אז מתברר כי יש חשיבות עליונה לפרשים המדקקים של סדרי המחנה, כגון: כמה אנשים היו בכל שבט, איזה שבט שכן סמוך לחברו, ומי נסע ראשון. אולם יסוד זה מבהיר את חשיבות הסדר רק של ישראל עצמם, אך עדין לא היינו

"ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה או מבטא שפתייה אשר אסרה על נפשה..." (מסות לו) גם הבעל יכול להפר את נדר אשתו ואמרו במדרש אל תהיה פרשת נדרים קלה בעיניך שבגלל נדר נהרגו סנהדרין הגדולה. מעשה היה נבוכדנצר שבשעה שנצח נבוכדנצר את צדקהו המלך עשה אותו לאדון על חמשה מלכים, כמו שנאמר בירמיה פכ"ז "ושלחתם אל מלך אדום ואל מלך מואב ואל מלך בני עמון ואל מלך צר ואל מלך צידון ביד מלאכים הבאים ירושלים אל צדקהו מלך יהודה". ובשעה שהיה נבוכדנצר עם צדקהו, היה צדקהו נכנס ויוצא אצלו בלי רשות, שהיה חשוב מאד בעיני נבוכדנצר. יום אחד נכנס צדקהו אצל נבוכדנצר ומצא אותו אוכל ארנבת בעודה חיה. שצד אותה ובעודה מפרפרת אכל אותה. שדרך הגבורים ההולכים במלחמה לאכל בשר חי בלי בשול כדי לחזק לבם ולעשות מעשים אכזריים. אבל נבוכדנצר עשה אכזריות יתרה מזו, שברגע שתפשה אכלה כשהיא חיה. וכשראה נבוכדנצר את צדקהו כשהוא נכנס אצלו אמר לו השבע לי שלא תגלה לאיש האכזריות שעשיתי. נשבע לו צדקהו במזבח הפנימי, שהיה בבית המקדש שעליו היו מקטידים הקטרת שלא יגלה לאיש. לימים דברו חמשת המלכים סרה על נבוכדנצר ואמרו לצדקהו: המלוכה ראויה לך שאתה מודע דוד, ולא לנבוכדנצר שהוא איש שפל.

וכשראה צדקהו שהללו מדברים סרה בנבוכדנצר ואותו משבחים, בקש אף הוא לגלות את מה שראה, אבל בגלל השבועה שנשבע, לא היה יכול לגלות, ונצטער על כך. וכשראה שהוא מצטער, אמר: יכול אני להתיר עצמי בלי רשותו. וכששמעו המלכים האלה דבריו הלכו ואמרו לנבוכדנצר יהודי זה שהוא חשוב כיב בעיניך, שהוא נכנס ויוצא בארמונה בלי רשות, אמר לנו שראה אותך אוכל ארנבת חיה. וכששמע נבוכדנצר הדבר הזה, בא לירושלים

הפסוקה "שמעו דבר ה'"

מִיחָסִים חֲשִׁיבוֹת לַמְקוֹמוֹת בָּהֶם עָבְרוּ יִשְׂרָאֵל. אִם הֵינּוּ צְרִיכִים לִסְכֵּם אֶת הַתְּקִיפָה, הֵינּוּ אוֹמְרִים בְּמִשְׁפָּט אֶחָד כִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בְּמִדְבָּר בְּדֶרֶךְ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. אִךְ הָאֵם יֵשׁ חֲשִׁיבוֹת לְאִיזָה הֵר מָסִיס, אוֹ אֲזוֹר כְּלִשְׁהוּ בּוֹ שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל מִסְפֵּר יָמִים? יִתְכַּן שָׁכֵן הֵינּוּ מִתִּיחָסִים לַמְקוֹמוֹת מְרֻזִּים כְּמוֹ בַּעַל צֶפֶן אוֹ קָדֵשׁ. אִךְ כָּל שָׂאֵר הַמְקוֹמוֹת הֵיוּ בְּגִנּוּר 'מְקוֹמוֹת שׁוֹמְמִים בָּהֶם עָבְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ לְאֶרֶץ'. אִךְ בְּסוֹף הַחֲמֵשׁ, בְּפִרְשַׁת מִסְעֵי מִגִּיעַ גְּלוֹי חֹדֶשׁ: הַקִּבְיָה צִוָּה עַל מֹשֶׁה לִכְתֹּב כָּל מִסֵּעַ וּמִסֵּעַ. הַמִּשְׁמָעוּת הִיא שֶׁכָּל מְקוֹם וּמְקוֹם בּוֹ עָבְרוּ יִשְׂרָאֵל הֵיךְ מִיָּעַד לְכָךְ מִשְׁמִים. כִּךְ שֶׁכָּל אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם הַמְקוֹמוֹת יוֹצֵרִים מִסְלֹול אֶחָד מִשְׁנָה וּמִכּוֹן מֵאֵת ה'.

הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד מִן הַמְקוֹמוֹת בּוֹ עָבְרוּ יִשְׂרָאֵל נִודַעַת מִן הַהֲדָנָשָׁה שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁמֹּשֶׁה דָּאָג לִכְתֹּב כָּל מִסֵּעַ וּמִסֵּעַ: "וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמִסְעֵיהֶם עַל-פִּי ה'". כְּלוֹמֵר בְּנִגּוּד לְרֵב פִּסְטִיקִי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר אוֹתָם צִוָּה מֹשֶׁה לִכְתֹּב לְקִרְאָת מוֹתוֹ, אֶת רִשְׁמֵית הַמִּסְעוֹת מֹשֶׁה הַצִּטָּה לִכְתֹּב מִקֵּדָם

הַרְבֵּה יוֹתֵר: הוּא נִהַל כְּמִין 'יוֹמֵן מִסֵּעַ' לְאֶרֶךְ נִדּוּדֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, וְ'יוֹמֵן' זֶה הִיָּה בַּעַל חֲשִׁיבוֹת אֲלוֹקִית שֶׁל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה. כִּךְ כּוֹתֵב אוֹר הַחַיִּים (לֵג, ב): "וְנִרְאָה שֶׁהַכְּתוּב נִתְּכַן לְהוֹדִיעַנו סֹדֵר כְּתִיבַת הַמִּסְעוֹת שֶׁלֹּא נִכְתְּבוּ בְּיוֹם אֶחָד, אֲלָא עַל זֶה הַסֹּדֵר: שֶׁהַתַּחֲלִיל מֹשֶׁה לִכְתֹּב בְּפִנְקִסוֹ בְּמַצּוֹת הַמִּלֹּךְ מִיּוֹם שֶׁיֵּצְאוּ מִמִּצְרַיִם עַל זֶה הַדֶּרֶךְ: יוֹם שֶׁיֵּצְאוּ מִמִּצְרַיִם כְּתַב פִּסְטִיק: 'וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְעַמְסֵס וְגו'..."

וְכִשְׁחֲנוּ בְּסִכּוֹת כְּתַב פִּסְטִיק: 'וַיִּסְעוּ וְגו' וַיִּחְנוּ בְּסִכּוֹת, וְכִשְׁנִסְעוּ מִסִּכּוֹת כְּתַב: 'וַיִּסְעוּ מִסִּכּוֹת, וְכִשְׁחֲנוּ בְּאֵתָם כְּתַב: 'וַיִּחְנוּ בְּאֵתָם, וְכֵן עַל זֶה הַדֶּרֶךְ הִיָּה כּוֹתֵב כָּל מִסֵּעַ בְּזִמְנוֹ עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְעִרְבוֹת מוֹאָב, וְאַחֵר כִּךְ אָמַר ה' אֵלָיו שֶׁיִּסְדֵּרֵם בַּתּוֹרָה כְּדֶרֶךְ שֶׁהֵיוּ כְּתוּבִים אֲצִלּוֹ" (נִחְלָקוּ הַמִּפְרָשִׁים הָאֵם הַמֵּלִים 'עַל פִּי ה' בְּפִסְטִיק זֶה מִיחָסוֹת לְכְתִיבָה אוֹ לְמִסֵּעַ. רַאב"ע חֲזָקוֹנִי וְעוֹד אָמְרוּ שֶׁהַכְּתוּבָה הִיא שֶׁהַמִּסְעוֹת הֵיוּ עַל פִּי ה'. אִךְ רַבְנֵי בַּחַי, וְכֵן אוֹר הַחַיִּים מְבַאֵרִים שֶׁעַל פִּי ה' הַכְּתוּבָה שְׁכַתִּיבַת הַמִּסְעוֹת הִיא עַל פִּי ה'."

עִיפּוֹר בַּהֲמַשְׁבִּים "טַעֲמוֹת בִּזְיוֹהִי" חֵלֶק א.

דְּרִיכוֹת רַבָּה הִרְגִּישָׁה בְּבִית-הַכְּנֶסֶת. הַלֵּל צִפּוֹ לְשַׁעָה שְׁבָה וְלִמְדוֹ לִקַּח אַחַת וּלְתַמִּיד אֶת הַנוֹכְלִים הַפּוֹקֵדִים אֶת עִירָתָם חֲדָשִׁים לְבָקָרִים וּמִתְחַזִּים לְצַדִּיקִים מִפְּרָסְמִים. קִדָּם כְּנִיסַת הַשְּׁבָת הַכִּינוּ הַמִּתְפַּלְלִים לִיד מְקוֹמוֹת מוֹשְׁבָם מְקוֹלוֹת וּמַחְבְּטִים לְשִׁמּוֹשׁ בַּשַּׁעָה הַיְעוּדָה... זֶה זְמַן בָּאוּ לְעִירָה הַקִּטְנָה בְּאוֹרְאִינָה אוֹרְחִים שֶׁהִתְחַזּוּ לְרַבָּנִים אוֹ לְאֶדְמוֹ"רִים נִודָעִים. בְּיָמִים הָאֵם לֹא הִתְנַלְּלוּ תַּמוּנוֹתֵיהֶם שֶׁל גְּדוּלֵי-יִשְׂרָאֵל, וְתוֹשְׁבֵי הַעִירוֹת הַרְחוֹקוֹת לֹא הִפִּירוּ אֶת דְּמוּתָם. הַרְמָאִים נִצְלוּ זֹאת, וְהַצִּלִּחוּ לְגִרָף לְכִיסֵּם סְכוּמִי כֶּסֶף נִכְבָּדִים מִהַתּוֹשְׁבִים, שֶׁבְּנִדְבַת לְבָם הַטְּהוֹר תִּרְמוּ ל'צִדִּיק'. כִּמָּה וְכִמָּה בְּקוֹרִים כְּאַלְהָ – הַתְּבַרֵּר לְאַחֵר זְמַן – לֹא הָיוּ אֲלָא הוֹנָאָה. הַתּוֹשְׁבִים חֲשׂוּ מִשְׁפָּלִים וּמְרָמִים עַל שִׁנְפּוּלֵי בֶּפֶח פֶּעַם אַחֵר פֶּעַם. הַחִלְטִיו הַתּוֹשְׁבִים שֶׁבִּפְעֻם הַבָּאָה, כְּשִׁיפָּדָה אֶת עִירָתָם מִתְחַזָּה כֶּזָּה, וְלִמְדוֹ אוֹתוֹ לִקַּח שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח לְעוֹלָם. בְּדִיּוֹק בְּיָמִים הָאֵם נִקְלַע לְעִירָה הַצִּדִּיק רַבִּי לִוי-יִצְחָק מִבְּרִדִּי צ"ב. הוּא נָסַע לְדַרְכּוֹ בְּלוּי מִשְׁמָשׁוֹ, וְקוֹה לְהִגִּיעַ לְמַחֲזוֹ חֲפָצוֹ לְקִרְאָת הַשְּׁבָת. הַצִּדִּיק הַקִּפִּיד מְאֹד שֶׁלֹּא לְהַמְשִׁיךְ בְּנִסְיָנָה בְּיוֹם שֶׁשִּׁי אַחֵר חֲצוֹת הַיּוֹם, וְכֹאשֶׁר הִגִּיעָה הַעֲגֻלָּה לְעִירָה זוֹ, כִּכָּר הָיָה סוֹחֵר לְחֲצוֹת הַיּוֹם. אָמַר הַצִּדִּיק לְמִשְׁמָשׁוֹ כִּי יִשְׁבֹּתוּ בְּעִירָה, וְלֹאֲחֵר הַשְּׁבָת יִמְשִׁיכוּ בְּדִרְכָם. מְרַגֵּם כְּנִיסַתָם לְעִירָה חֲשׂוֹ הַצִּדִּיק וּמִשְׁמָשׁוֹ בְּמַבְטִים חֲשָׁדָנִים שֶׁהִפְנוּ לְעִבְרָם. קִבְּלַת הַפְּנִים שָׁזְכוּ לָהּ הִתְהַר צוֹנְנָת, וְהֵם גַּם הַבְּחִינוּ בַּהִתְלַחְשׁוּת מֵאַחֲוָרִי גַּבִּם. הַשִּׁמָּשׁ הַתַּחֲנוּן בְּאֵזֶן הַצִּדִּיק לְשִׁבּוֹת בְּעִירָה הַסּוֹמְכָה, אוֹלָם רַבִּי לִוי-יִצְחָק הוֹדִיעַ כִּי לֹא יִמְשִׁיךְ בְּנִסְיָנָה אַחֲרֵי חֲצוֹת הַיּוֹם, וְהוּא הִחַל בְּהַכְנוּתֵי הַמִּיחָדוֹת לְשִׁבּוֹת הַמִּלְכָּה. בְּעִירָה הַחֲלָה תְּכִינָה רַבָּה. חֲשֹׁד הַתּוֹשְׁבִים הַתְּעוֹרֵר כְּשִׁמְשָׁעוּ מִהַשִּׁמָּשׁ שֶׁזָּה הַצִּדִּיק רַבִּי לִוי-יִצְחָק מִבְּרִדִּי צ"ב. וְכִי לָמָּה יִפְקֵד הַצִּדִּיק הַמִּפְרָסֵם אֶת עִירָתָם הַקִּטְנָה? הַחֲשֹׁד נִהְפָּד לְוִדְאִי לְאַחֵר שֶׁאַחַד הַתּוֹשְׁבִים, שֶׁבָּקֵר בְּבְרִדִּי צ"ב לִפְנֵי שְׁנַיִם רַבּוֹת, 'קִבְעוּ' שֶׁזָּה אֵינָנו רַבִּי לִוי-יִצְחָק הָאֲמָתִי. הַחִלְטִיו הַתּוֹשְׁבִים לְטַפֵּל בְּמִתְחַזָּה' כִּפִּי הִרְאוּ לוֹ. הַשַּׁעָה שֶׁנִּקְבְּעָה לְכָךְ הִתְהַר כְּאִשֶּׁר יִקְרָא הָאוֹרֵךְ לְעֵלּוֹת לְתוֹרָה וְיַעֲמֵד עַל בֵּית הַקְּרִיָּאָה. אוֹ-אִזְ וְקוֹמֵ עֲלִי כָּל הַמִּתְפַּלְלִים, מְצִידִים בְּמַקְלוֹת וּבְמַחְבְּטִים, וְיַעֲשׂוּ בּוֹ שִׁפְטִים. בְּעוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל פִּסֵּעַ רַבִּי לִוי-יִצְחָק, בְּלוּי מִשְׁמָשׁוֹ, לְבִית-הַכְּנֶסֶת. הוּא הִחַל אֶת הַכְּנוּתֵי לְתַפְלַת הַמִּנְחָה, וְיִכְרַגְלוּ לֹא שֶׁת לָבוֹ לְנַעֲשֶׂה סְבִיבּוֹ. עֵינָיו הָיוּ עֲצוּמוֹת, וְהַמֵּלִים הַתְּנַנְנוּ בְּפִיו בְּדִבְקוֹת. כְּשֶׁנִּגְבְּרָה הַתְּלַהּבוֹת, הַחֵל טוֹפֵחַ בִּידֵּיו וְצוֹעֵק בְּקוֹל רָם, עַד שֶׁקוֹלוֹ נִשְׁמַע מְחוּץ לְכַתְלֵי בֵּית-הַכְּנֶסֶת. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה עָבַר בְּמִקוֹם סוֹחֵר גּוֹי, וְהַצִּעְקוֹת הַבּוֹקְעוֹת מִבֵּית-הַכְּנֶסֶת עוֹרְרוּ אֶת סִקְרָנוֹתָהּ. הוּא עָמַד בְּפֶתַח וְהִבִּיט בְּצִדִּיק הָעוֹמֵד בַּתְּפִלָּה. "מִיְהוּ הָאִישׁ הַזֶּה?" ... **הַהַמְשָׁךְ בְּגִילּוֹן הַבֵּא!**

פִּינֵת הַהֲלָכוֹת ע"פ יְלִקוּט יוֹסֵף כִּרְךָ ה' "**קְרִיאַת הַלֵּל בְּרֹאשׁ חוֹדֶשׁ**" (סִימָן תַּכְכּוּ)

דִּ. נָשִׁים פְּטוּרוֹת מִקְרִיאַת הַהֵלֵל, וְאִם בְּרִצּוֹנָם לְאֶמְרוֹ בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ רִשְׁאִיָּה, וְאִין בּוֹה שׁוֹם חֲשֵׁשׁ. אֲבָל אֲסוּר לְנָשִׁים סְפָרְדִּיּוֹת לְבָרֵךְ עַל הַהֵלֵל בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ. וְכֵן בְּיוֹ"ט, מְלִבֵּד בְּלִיל פֶּסַח שֶׁהַנָּשִׁים חִיבוֹת לְבָרֵךְ וְלִקְרֹא אֶת הַהֵלֵל. וְחוֹבָה קְדוּשָׁה עַל מְנַהֵל הַסְּמִיטִים לְבָנוֹת, שֶׁלֹּא לְחַנֵּךְ אֶת הַבְּנוֹת הַסְּפָרְדִּיּוֹת לְבָרֵךְ עַל הַהֵלֵל בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, שֶׁאֲסוּר לְאַשְׁכְּנֵי לְהוֹדוֹת לְסְפָרְדִּי נִגְדַת מְרָו, וְלָכֵן עֲלֵיהֶם לְחַנֵּךְ אֶת הַבְּנוֹת הַסְּפָרְדִּיּוֹת אִךְ וְרַק לְפִי דַעַת מְרָו הַשְּׁלִחָן עֲרוּךְ. וְלַדַּעַת הַשְּׁלִחָן עֲרוּךְ הַמִּבְרֹךְ עַל הַהֵלֵל בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נוֹשֵׂא שֵׁם שְׁמִים לְכַשְׁלָה, וְאֲסוּרָא קַעֲבִיד. וְיִלְקוּט יוֹסֵף שְׁבַת כֶּרֶךְ ה' עֲמוּד רִצּוֹ.

טו. מְנַהֵג הַסְּפָרְדִּים לּוֹמַר אֶת הַהֵלֵל בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ בְּבֵית הָאָבֵל, וְרַק הָאָבֵל עֲצָמוֹ אֵינוֹ אוֹמְרוֹ. וּבִירוּשָׁלַיִם נִהְגוּ הַצְּבּוּר לְצַאת לְחֵדֵר אַחֵר, אוֹ לְדִירָה אַחֲרָה, וְקוֹרְאִים שֵׁם אֶת הַהֵלֵל, וְאַחֵר כִּךְ חוֹזְרִים לְחֵדֵר שֶׁנִּפְטַר שֵׁם הַמֵּת. וּבִשְׁעַת הַדִּחָק כְּשֶׁאִין חֹדֵר אַחֵר רַחֵב יָדִים, יֵצֵא הָאָבֵל לְחֵדֵר אַחֵר וְהֵם יִקְרְאוּ אֶת הַהֵלֵל. וְכָל זֶה כְּשֶׁהַמֵּת נִפְטַר בְּבֵית הָאָבֵל, אֲבָל אִם נִפְטַר בְּבֵית חוֹלִים וּכְדוּמָה, אוֹ בִירוּשָׁלַיִם רִשְׁאִים הַצְּבּוּר לּוֹמַר הֵלֵל בְּבֵית הָאָבֵל, וְרַק הָאָבֵל עֲצָמוֹ לֹא יֹאמַר הַהֵלֵל. וְאִם חָל בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי לְאִבְלוֹת, נִכּוֹן שִׁיאֲמְרוּ לְאָבֵל פִּסְטִיק נִחְמָה קִדָּם הַהֵלֵל, "לֹא יָבֹא עוֹד שִׁמְשׁוֹ וְגו'", וְאִז גַּם הָאָבֵל יוֹכֵל לּוֹמַר אֶת הַהֵלֵל. וּבְרֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַת (תְּנַבְּהָ) גַּם הָאָבֵל יִגְמַר אֶת הַהֵלֵל. וְיִבְעֵי אָמַר חִ"ד חֲלָק יוֹדֵה דַּעָה סִימָן לֵג, וּבְחֻזּוֹן עוֹבְדֵיָה חֲלָק ב' עֲמוּד קַפּוֹ.

עוֹלוֹן זֶה לְעִילּוֹי נִשְׁמַת!

יגאל יונפז בן שושנה	ברוך עובדיה בן שרה
שלום בן משה	שרה בת סלמה
שלום בן אברהם	אסתר בת חנה
יחזקאל אליהו בן סמרה	ציון עובדיה בן רחל
יעקב לקס בן אסתר	נעמי לקס בת אסתר
רבקה בת כאוגו וחנניה	רחל עובדיה בת אסתר
אברהם דמתי בן אסתר	שלמה בן אליהו ושרה
יוסף צברי בן אהרון	דוד שורבזון בן חוה

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:

יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com

כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרוש" ועוד...